

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK 21 ČÍSLO 4 VÁNOCE 2016

Milí poutníci a farníci!

Po dlouhém očekávání adventní doby jsme se dočkali Vánoc. Radujeme se ze splnění Božích příslibů, že se ke světu sklonila Boží láska, že se dočkal Spasitele. Díky uplynulým měsícům máme hlouběji uloženo v paměti a snad i vepsáno do srdce, že Bůh je milosrdný.

Když se naplnil čas, poslal svého Syna, narozeného ze Ženy. Maria se tak stala Bránou nebeskou. Skrze ni přišel mezi nás Bůh. S její pomocí a přimlouvou se my můžeme navrátit zpět k Bohu.

V novém roce 2017 uplyne 100 let od zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě. Patrně žádné jiné církvi uznané mariánské zjevení tolik nepoznamenalo život církve i světa jako právě toto ve Fatimě. Předpověď brzkého ukončení velké války, která v tu dobu sužovala Evropu. Ale také varování, že jestli se lidstvo neobrátil, přijde brzy další, ještě strašnější válka. Výzva k prvním sobotám, k pobožnostem, při nichž je uctíváno Mariino Neposkvrněné Srdce, i k zasvěcení Ruska Panně Marii.

Na našem poutním místě již dvacátý rok probíhají poutě ve výroční dny zjevení Matky Boží ve Fatimě. Za tu dobu se staly nedílnou součástí duchovního života stovek věřících zblízka i dále. Součástí letošního jubilejního roku bude putování sochy Panny Marie Fatimské, kterou přivezou naši biskupové přímo z Fatimy, po katedrálách a významných poutních místech v naší vlasti. S radostí vám oznamuji, že sochu přivítáme také u nás v Žarošicích, a to v sobotu 30. září 2017 večer.

V nejistotě a neklidu, kterými se vyznačuje současnost, kéž je nám vzpomínka na Pannu Marii zdrojem jistoty a pokoje. Vždyť fatimským vizionářům sdělila velký příslib: „Nakonec mé neposkvrněné Srdce zvítězí!“

Přeji Vám požehnané vánoční svátky a pokojný rok 2017, prožitý s ochranou a přimlouvou Panny Marie.

P. Josef Pohanka

Z poutního místa Skončil Rok milosrdenství

V neděli 13. listopadu 2016 byl zakončen Rok milosrdenství v místních církvích. V ten den se uzavřely Svaté brány po celém světě, aby jako poslední o týden později byla uzavřena papežem Františkem Brána milosrdenství u Svatého Petra ve Vatikánu. Mimořádný svatý rok skončil, ale naštěstí pro nás se tím nevyčerpalo milosrdenství Boha. Z něho budeme moci nadále žít, na ně s důvěrou spoléhat, o ně prosit pro sebe i celý svět. Jak připomíná papež František: „Milosrdenství je vlastní jméno našeho Boha.

Svatý rok prožitý u Brány milosrdenství, která byla otevřena v našem farním a poutním kostele, byl krásný i náročný. Projevil se zvýšený zájem poutníků, kteří přicházeli na naše poutní místo v organizovaných skupinách i jednotlivě. Také při pravidelných poutích bylo znát nárůst poutníků. Pro kněze bylo radostí jim posloužit svátostí smíření. Někdy se jednalo o životní zpovědi i po dlouhých letech, ale takřka vždy o upřímnou snahu po smíření a získání plodů Roku milosrdenství – plnomocných odpustků. Přímo evidentní bylo, jak se lidé probouzeli s přibližujícím se koncem Roku milosrdenství, kdy poslední týdny i ve všední dny přicházeli poutníci na bohoslužby.

V neděli 13. listopadu při všech bohoslužbách následoval eucharistický průvod kolem kostela za zpěvu hymnu Roku milosrdenství, kdy jsme ještě naposledy slavnostně prošli Svatou branou. Navzdory kalendáři se ten den na obloze objevilo zářící

slunce. Večerní mši svatou sloužil Mons. Jindřich Bartoš, znojemský děkan, který byl strážcem Svaté brány u kostela sv. Kříže ve Znojmě. Odpolední adoraci zpěvem a modlitbou moderovala schola z Lovčic a poutníci ve velké míře využili nabízenou příležitost ke svátosti smíření. Plný kostel v usebrání naslouchal moudrým a hlubokým slovům kazatele, který povzbuzoval, abychom do Svaté brány ještě dnes naposledy přinesli to, co je potřeba usmířit a za to konat pokání. Po průvodu s Eucharistií následovala adorace, při níž zazněly smírné prosby za společné hříchy.

Zástupkyně **matek**, které podstoupily interrupci, prosí za odpuštění Boha i nenarozené děti

Po zmaření Božího stvoření v sobě pocítuji prázdnotu a lítost, že vy, naše nenarozené děti, nemůžete nyní žít zde mezi námi, a za sebe a za další matky vás prosím o odpuštění.

Život po potratu se zdá spíše „putováním temnotou rokle“, ale Ježíš Kristus je Světlo a tma ho nepohltila. Našel mě i na tak temném místě, na kterém přebývala moje duše, vyvedl mě, a tak mohu dnes prosit za sebe a za všechny matky, které podstoupily interrupci: „Pane Bože, odpusť nám hříchy spáchané proti nenarozenému životu a uzdrav zranění v nás i v našich blízkých.

Pomoz v nelehké situaci všem matkám, párům, rodinám i lékařům, kteří o potratu uvažují, a odvrát je od tohoto úmyslu.

Dej, aby bylo mateřské lůno znovu bezpečným místem pro život a aby každé dítě bylo přijato s láskou.“

Nyní se přidává německý **obyvatel Sudet**

Jako bývalý rodák, který musel v r. 1945 opustit svou vlast, vyslovuji za sebe i za mnohé své blízké, které postihl podobný osud, odpuštění za všechna přikopání, kterých se nám dostalo. Nechceme nosit ve svém srdci zlobu ani nenávisť.

Sami také prosíme za odpuštění problémů, které zde byly z naší strany v minulosti způsobeny českým obyvatelům. Shlédni na nás, Bože, prosíme, a přispěj svým milosrdenstvím k pokojnému životu ve společném domě Evropy.

Bývalý **státní zaměstnanec** prosí za odpuštění nespravedlností a násilí totalitního režimu

Jako někdejší státní zaměstnanec prosím za odpuštění nespravedlností a násilí, kterých se bývalý režim dopouštěl na mnoha znevýhodňovaných, omezovaných, nevině utlačovaných, vězňených a jinak perzekuovaných občanů této země. Dobrý Bože, prosím, pomoz nám překonávat všechny zlé důsledky, které z té doby dosud v naší společnosti přežívají a působí.

Potomek nespravedlivě **stíhaného v 50. letech**

vyslovuje odpuštění a prosbu za Boží milosrdenství

Jako syn otce, který byl v 50. letech nespravedlivě vězňen, za sebe, za celou rodinu a další rodiny, které podobně trpěly, vyslovuji odpuštění všem, kdo se na těchto nespravedlnostech podíleli. Otec nenosil v sobě žádnou zlobu.

Milosrdný Bože, pomoz těm, kteří se nemohou s utrpenými křivdami vyrovnat a pro něž je odpuštění zatím příliš těžké.

Nejstarší přítomný **kněz** prosí za své kolegy, kteří opustili kněžskou službu

Milosrdný Bože, který vidíš do srdce každého člověka, ty jediný víš, co stálo za osobními rozhodnutími jednotlivých kněží a řeholních osob, kteří opustili posvátnou službu a zasvěcený život, nebo jej prožívali pohoršlivým způsobem. Prosím za odpuštění špatného příkladu a všech škod, které to přineslo věřícím. Udržuj v nás, prosím, neochvějnou věrnost Tobě a Tvé církvi.

Zástupce těch, které **opustil životní partner**, vyslovuje své odpuštění a prosbu k Bohu

Odpouštím své ženě, která mě opustila, rozvrátila tak náš manželský život a rodinu a nechala mě samotného bez možnosti žít v manželství uzavřeném před Bohem a Církví.

Za všechny rozvedené Tě, Pane Bože, prosím o odpuštění všech hříchů proti manželské lásce, úctě a věrnosti, které vedly k rozpadu společného života. Prosím, abys uzdravil rány, které tím dopadají na jednotlivce, rodiny i celou společnost.

Současný podnikatel prosí za odpuštění hříchů v hospodářském světě

Jako podnikatel si uvědomuji velikou zodpovědnost za praktickou životní situaci mnoha jednotlivců i rodin, kteří jsou ve hmotném zajištění odkázáni na své zaměstnavatele, a prosím Boha za odpuštění všech nespravedlností, bezohledností a nepoctivostí, za využívání dělníků z ciziny, za malý ohled na to, co skutečně prospívá dobrému životu společnosti.

Zavřením Svaté brány se také život naší farnosti vrátil do běžného rytmu. Děkuji všem spolupracovníkům a vlastně všem farníkům za trpělivost a pomoc, protože i pro Vás byl Svatý rok náročný. Jen třeba každý měsíc uplést nový věnec zdobící Svatou bránu. Ale snad i pro Vás bylo a bude odměnou Boží milosrdenství.

P. Josef Pohanka

Zlatá sobota 2016 s Mons. Pavlem Posádem

Ze života farnosti

„Kdo zpívá, dvakrát se modlí“

Toto je logo členů scholy v Boršicích u Buchlovic, kam přihlásila teta Marcela děti na 1. společné setkání schol. To se konalo v sobotu 24. září. Předcházely jen dvě zkoušky, a to kvůli prázdninám. Bohužel těsně před dnem D onemocněla Marcelka chřipkou, takže se akce nemohla zúčastnit. Je bezvadné, že se v takových případech může spolehnout na svého parťáka Pavla, který vzal všechno do svých rukou, s dětmi se ještě sešel, aby společně dopilovali vybrané písničky. V sobotu jsme vyjeli ve čty-

řech plně obsazených autech. Pavel tak doprovázel 15 zpěváků (13 děvčat a 2 kluky).

Je nutno dodat, že se nejednalo o soutěžní akci, ale o vystoupení, aby měli vystupující představu, jak a jaké písničky zpívají jiné scholičky. A aby se dílo podařilo, začali jsme mší svatou, na níž zpívali všichni účinkující. Zažili jsme nádherné chvíle. Pan farář děti povzbudil a pochválil za jejich aktivitu a práci. Po obědě se střídala jedna scholička za druhou, celkem zazpívalo 7 souborů.

Naše děti zpívaly druhé v pořadí, reprezentovaly naši farnost na jedničku. Vystoupení našich dětí se vydařilo, zpěváci určitě neudělali Žarošicím ostudu. Jako poděkování dostala každá skupina veliké perníkové srdce s logem místní scholičky. Všichni jsme hned věděli, kdo srdce dostane, kdo si ho zaslouží, protože děti připravil, ale kvůli nemoci se nemohl zúčastnit, takže držel palce doma ...teta Marcela!

Po skončení všech vystoupení jsme ještě zůstali na opékání špekáčků, jablečný závin a další dobroty. Navázali jsme přátelství s milými lidmi. Děti si hrály na celé farní zahradě a seznámily se s novými kamarády.

Pro nás, kteří jsme se vydali do Boršic, byla tato sobota výjimečná a plná radosti.

*Iva ŠeffEROVÁ, Jana MatušŮ
a Petra MenšíKOVÁ*

Vypsáno z matrik (od 1. června do 30. listopadu 2016)

Z vody a Ducha svatého se ve svátosti křtu znovu narodili:

12. června Tereza Dvorská z Uhřic
26. června Eliška Dufková ze Žarošic
24. července Petr Moleš ze Žarošic
14. srpna Adam Čumba ze Žarošic
21. srpna Patrik Růžička ze Žarošic
4. září Adam Plachý ze Žarošic
18. září Patrik Desenský ze Žarošic
25. září Tereza Snášelová ze Žarošic
23. října Valerie Barvová ze Žarošic
Elin Jaroslava Zvoničová ze Žarošic
Jasmína Marie Rybková ze Žarošic

Lásku, úctu a věrnost si slíbili:

11. června Lukáš Koutný z Archlebova
Kateřina Honová z Násedlovic
5. července Vladimír Vyskočil z Věteřova
Jana Smolková z Násedlovic
13. srpna Filip Kubín z Tvarožné
Jitka Hořavová ze Žarošice
20. srpna Jaroslav Krčmář z Popic u Hustopečí
Markéta Foukalová z Lovčic

Branou smrti nás předešli:

24. června Leopold Kolařík (1931) ze Žarošic
7. července Františka Hanáková (1921) z Násedlovic
19. září Josef Froněk (1931) z Násedlovic
21. října Josef Horák (1960) z Brna
26. října Ludmila Hořavová (1939) ze Žarošic
21. listopadu Anna Horáková (1931) ze Žarošic
28. listopadu Ludmila Kronerová (1959) ze Žarošic

K modlitbě Požehnání do nového roku

Milosrdný a dobrý Bože,
ty jsi nám daroval nový rok.
Nové má zvláštní přitažlivost.
Také Ježíš mluvil o novém vínu,
které patří do nových měchů,
o nové smlouvě, kterou s námi uzavírá,
o novém přikázání, které nám dal,
o přikázání lásky.
V novotě se skrývá zaslíbení svobody
a velikosti, otevřenosti a naděje.
Přesto, nové se může rychle stát starým.
Dostane záplaty.
A pak už není skutečně nové.

Požehnej tento nový rok,
aby mě přivedl do nových prostor.
Ať se nově rozzáří původní a nepředstavitelný
jas mé duše.
Ochraňuj toto nové a neporušené ve mně
před veškerým zakalením.
Nedopusť, abych upadl do starých chyb,
ale stvoř ve mně nové věci.

Myslím také na všechny lidi,
kteří se se mnou v novém roce setkají.
Žehnej našim setkáním.
Modlím se za ty, kteří mají strach,
co by mohl nový rok přinést,
kteří mají strach, že ztratí svou práci,
že se nezvládnou postarat o své živobytí,
že nestačí na svůj život.
Napln jejich srdce důvěrou,
že nejsou ponecháni o samotě,
že o ně pečuješ,
že jim pošleš lidi,
kteří je nasměrují a ochrání.

Žehnej našemu světu,
aby zůstal uchráněn váleky a katastrof.
A daruj všem lidem nové srdce,
srdce plné pokoje a lásky.

Amen.

K zamyšlení

Vidění

Potkal jsem učitele, který vyučoval slepé od narození. „Musí to být těžké,“ prohodil jsem, „dát jim obraz skutečnosti, když ji nikdy neviděli.“ Učitel nebyl tak pesimistický. Říkal, že slepí mají jiné schopnosti lépe vyvinuté než my. A nakonec dodal: „Je mnoho vidomých, kteří chodí světem a doopravdy nic nevidí“. Jak odlišné věci lidé pozorují! Provádí se psychologický test. Zaměří se na několik lidí, kteří přešli stejnou ulicí. Mají napsat, co viděli. Starší dáma si všimla, že tam měli za výkladem laciné punčochy. Matka, která šla nakupovat, hledala ovšem, jaké kde mají maso a zeleninu. Profesor se zastavil u obchodu s knihami. Student se tam také díval, ale neviděl knihy, viděl blondýnu, která je prodávala. A malý chlapec se nedal odtrhnout od krámku s hračkami. Všichni vidí a kolik různých objevů udělali. Ale přece se v jedné věci shodnou. Kdybychom se jich zeptali: „Viděli jste Boha?“, svorně by to všichni popřeli.

Písmo svaté vlastně jejich postoj potvrzuje: „Boha nikdy nikdo neviděl“ (Jan 1,18). Ale přesto Ježíš uzdravil několik slepých. Jeho divy jsou symbolické. Všem, kdo k němu chodili, totiž otvíral poněmhu oči, aby poznali, že je Syn Boží. „Kdo vidí mě, vidí Otce“ (Jan 14,9). V něm se tedy neviditelný Bůh stal viditelným. Proto sv. Jan dosvědčuje: „Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ (1,14). Projevila se tato sláva především ve velkých znameních, které Ježíš konal před všemi lidmi.

A dnes? I dnes existuje jedno velké znamení jeho přítomnosti ve světě: je to církev. Sv. Řehoř Nyský rozvádí takto tuto myšlenku. Církev je čistá nevěsta Kristova. Ten, kdo se zahledí v její tvář, odkryje v ní rysy tváře jejího Ženicha.

České slovo církev má původ, který už dnes znají jenom filologové. Je z řečtiny a znamená původně dům Páně. Eucharistie se normálně slaví v chrámu, který svou strukturou znamená svět vykoupený, oslavený, bydlíště Boha mezi lidmi. Je tu oltář, který znamená vyvýšené místo. Podle staré tradice je na východní straně, protože se biblický ráj umísťoval symbolicky ve stranu, odkud přichází slunce. Jsou tu obrazy svatých. Při eucharistické hostině jsme totiž s nimi zvláštním způsobem spojeni. Je tu kříž, protože tu jde o zpřítomňování v čase věčné oběti Kristovy. Ale je tu především společnost věřících okolo oltáře a okolo kněze zastupujícího Spasitele. Latinsky se církev označuje řeckým výrazem *ecclesia*, který skutečně znamená shromáždění.

Naše kostely a naše bohoslužby jsou tak pojaty, abychom v tom, co se tam vidí očima tělesnými, zahlédli něco ze skutečnosti duchovní, ve kterou věříme. Ale toto vidění se má přenést do života. Jak jinak bychom mohli upřímně praktikovat křesťanskou lásku, kdybychom nebyli schopni v bližním vidět Krista, kdybychom si nepřipamatovali slova evangelia: „Co jste udělali jednomu z mých nejmenších, udělali jste mně“ (Mt 25,40).

Abychom to bylo snazší, rozvinuli Otcové církev nauku o obrazu a podobnosti

ství Božím v člověku. Opírají se pochopitelně o text Genese (1,26-28): I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby... Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ Hned nato však vyvstává otázka, v čem ta Boží podoba je? V tom se liší různé směry podle toho, co považují za nejdůležitější pro duchovní pokrok.

Pro tzv. antiošskou školu je člověk Obraz Boha, který vládne nebi a zemi. Svou vládu pak svěruje člověku. I ten se tedy stává pánem země. Zní to na první pohled triumfalisticky, ale důsledky, které z toho plynou, jsou závažné. Jde tu o pocit odpovědnosti za to, co se děje ve světě. Ale jde tu také o pocit nadřazenosti nad vším, co se s lidskou důstojností nesrovnává. To pak je podle sv. Jana Zlatoústého zlo a nízké sklony. Člověk, který podléhá vášním, ponižuje sám svou důstojnost Božího obrazu. Nevládne, ale je ovládán. Týž autor rozvádí myšlenku také ve spisku se zvláštním titulem Srovnání mnicha a krále. Mnoho lidí usiluje o to, aby vládli ostatním lidem. Ale jak jsou ubozí, když je přítom ovládají nízké sklony a když podléhají zlu. Nejsou králi, ale otroky. Daleko nad nimi stojí asketa v horách, který se naučil mít v moci všechno, co ho ponižuje, tj. zlé vášně. Ten je opravdový obraz vševládajícího Boha.

Jiný postoj k otázce zaujala tzv. škola alexandrijská. Člověk je Boží obraz především proto, že poznává skutečnost a svobodně se k ní staví. Připomíná to jeden text Pascala o tom, jak všechno ve světě může člověka zničit, a přece on je neskonale větší: on to ví, ale vesmír to neví. Poznávat pravdu a svobodně zvolit dobro je opravdu božské v nás. Bůh nám dal tu schopnost v takové míře, že můžeme poznat i jeho samého. Co může být většího?

Když čteme tyto krásné texty o Božím obraze v lidech, napadne nás však pochybnost. Kolik lidí denně potkáváme, stýkáme se s nimi. Jak to, že nám jejich podobnost s Bohem uniká? V novinách čteme, že jsou vrahové a podvodníci, na ulici do nás někdo nesympaticky vrazí; ten, od koho očekáváme přátelství, se ukáže mrzutým a nevlídným. Kde je tedy ten obraz Boží? I na to mají Otcové odpověď: hřích a zlé sklony jej přikrývají ošklivou škraboškou. Opravdový člověk je pod ní skrytý, vidíme jenom masku. Ta pak může mít i tvary dábelské. Co se v tom případě dá dělat?

Je tu dvojitý důsledek: pro toho, kdo masku nosí a pro toho, kdo ji vidí. Masku se nasadila hříchem a není z papíru. Jsou to barvy, které se vlepily do obličeje. Ale přes to všechno slzy pokání mají takovou sílu, že jsou schopny obličej obmýt tak, aby zazářil v původní krásě. Takovou moc má křesťanské smíření s Bohem. A co mají dělat ti, kteří ošklivou masku na obličejí jiných vidí? Musí se stále snažit prokouknout pod ni, přesvědčit se, že pravý člověk není to, co vidíme, že jeho pravá tvář je skrytá. Musíme mu pomoci, aby on sám ji objevil a obraz Boží restauroval. Jenom tak se uprostřed tolika marných a tísnivých dojmů ze světa zahlédne, že je tu opravdu Bůh, krása, pravda, dobro. Staneme se vidomými v duchovním smyslu.

Tomáš kardinál Špidlík

Ať se ti život povede!

Z myšlenek otce Guye Gilberta – francouzského kněze, který se většinu svého života věnuje mladým lidem na okraji společnosti.

Zkuste ze všech sil milovat celých čtyřiaadvacet hodin, prožijte tyto hodiny naplno.

Včerešek nebyl lepší a o zítřku nic nevíme. Bůh vás stvořil pro tento den.

I ten nejmenší skutek lásky je Bohem požehnaný a nepatrné skutky se stanou velkými, když je budeme konat s velkou touhou líbit se Bohu.

Vydařený život je tvrdý, náročný. Protože neztratíte zájem o druhé. Protože budete soucítit s každým utrpením, trápením a budete se snažit pomáhat a utěšovat.

Bůh by měl být jednoduše středem našeho života. Pokud ho tam umístíte hned od rána, pak bude vaše vnitřní radost hluboká, ať bude den sebevíc náročný.

Během svého života se setkáte s nástrahami, všemožnými problémy a budete muset bojovat. Proste každý den svého anděla strážného o ochranu.

Staňte se bojovnicí Lásky. Vaší zbraní ať je respekt ke každému člověku.

Pokud nezládáte milovat, požádejte Boha o nové srdce. On o tom něco ví, protože on je láska.

Čím méně mám osobních potřeb, tím víc se můžu starat o potřeby ostatních.

Věnujte čas dobru, je to cesta ke štěstí. Věnujte čas přemýšlení, je to zdroj moci. Věnujte čas lásce, je to důvod k životu.

Popadni každou chvíli, která ti zbývá, a nepusť ji – bude pro tebe velmi cenná.

Výtah k Bohu

Vždycky jsem toužila být světící. Ale běda! Když jsem se srovnávala se svatými, vždycky jsem zjišťovala, že je mezi nimi a mnou stejný rozdíl jako mezi horou, jejíž vrchol se ztrácí v oblacích, a skrytým zrnkem písku, po kterém šlapou nohy chodců. Místo, abych zmalomyslněla, řekla jsem si: „Pán Bůh nemůže vnukat neuskutečnitelné touhy. Přes svou maličkost tedy mohu usilovat o svatost. Abych vyrostla, to je nemožné. Musím se snášet taková, jaká jsem, se všemi svými nedokonalostmi. Ale chci hledat prostředek, abych šla do nebe cestičkou hodně přímou, krátkou, cestičkou docela novou.“

Jsmo v století vynálezů, nyní už není třeba namáhavě vystupovat po schodech. U bohatých lidí výhodně nahrazuje schodiště výtah. Já bych také chtěla nalézt zdviž, která by mě vynesla až k Ježíši, poněvadž jsem příliš malá, abych mohla stoupat po drsném schodišti dokonalosti.

Tehdy jsem hledala ve svatých knihách náznak výtahu, po kterém jsem toužila, a čtla jsem tato slova, která vyšla z úst Věčné Moudrosti: „Kdo je maličký, ať přijde ke mně.“ Tehdy jsem přišla, uhádlá jsem, že jsem našla to, co jsme hledala. A protože jsem chtěla vědět, můj Bože, co uděláš s oním maličkým, jenž by odpověděl na tvou výzvu, hledala jsem dál, a hle, co jsem našla: „Jako matka laská své dítě, tak vás

budu utěšovat, nosit v náručí a hýčkat na kolenou.“

Nikdy mou duši nepotěšila něžnější, lahodnější slova: Výtah, který mě má pozdvihnout až do nebe, to je tvoje náruč, Ježíši! Proto nepotřebuji růst, naopak, musím zůstat maličká, menšit se čím dál tím víc.

(Terezie z Lisieux + 1897)

Zásvětná pouť do Šaštína

Mariánská pouť dne 13. října 2016
s Mons Tomášem Holubem, biskupem plzeňským

Bůh mě nestvořil bezdůvodně

Bůh mě stvořil a světil mi úkol, který neobdržel nikdo jiný. Mám své poslání i kdybych je třeba v tomto životě nepoznal, bude mi odhaleno v tom příštím... Jsem součástí velikého díla, jsem článkem řetězu, pojítkem mezi lidmi. Bůh mě nestvořil bezdůvodně. Jen tehdy, nechám-li se jím vést a budu mu sloužit podle svého povolání, mohu i - nevědomě - činit dobro, konat jeho dílo, být andělem pokoje a hlasatelem pravdy na svém místě. Bůh nic nedělá zbytečně.

Chci mu tedy důvěřovat. Ať jsem čímkoliv a ať se nacházím kdekoliv, nikdy nebudu odvržen. Bůh nic nedělá zbytečně, on může prodloužit můj život nebo jej zkrátit, on sám ví, co je třeba. Může mi vzít přátele, může mě uvrhnout mezi cizince, může způsobit, abych se cítil opuštěn a na duchu skleslý, může skrýt mou budoucnost – přesto jedině on ví, co je třeba.

Bůh ví, v čem spočívá mé největší štěstí, já to však nevím. Neexistují pravidla toho, co je šťastné a dobré, a to, co vyhovuje jednomu, se pro druhého nehodí. Velmi se liší způsoby, kterými lze dosáhnout dokonalosti, a pro každého je vhodný jiný lék. Bůh nás tedy vede zvláštními cestami. Víme, že si přeje, abychom byli šťastní, ale nevíme, v čem naše štěstí spočívá ani jak ho dosáhnout. Musíme to tedy nechat na něm... Můj Bože, bezvýhradně se odevzdávám do tvých rukou. Ať už bohatství, nebo bída, radost, či žal, přátelství, nebo ztráta blízké osoby, čest, nebo ponížení, zpráva dobrá, nebo špatná, pohodlí, nebo nepohodlí, tvá přítomnost, nebo ztráta tvé přízně, to vše je pro mě dobré, pokud to pochází od tebe. Ty jsi Moudrost a ty jsi Lásky – co víc bych si mohl přát?

Řiď se svým světlem navzdory všem obtížím a ono tě povede tak daleko, že tam nelze dohlédnout. Abrahám uposlechl volání a vydal se na cestu, aniž by věděl, kam putuje. Stejně tak my, následujeme-li hlas Boží, budeme krok za krokem přivedeni do nového světa, o kterém jsme předtím neměli ani tušení. Tak laskavý záměr s námi má Bůh: dává, ne však najednou, ale podle míry a období, moudře.

John Henry Newman

Co dát stařečkům na Vánoce?

Dárky pro děti, manželku a přátele zpravidla nedělají dárcům potíže. Děti rádi přijmou každý dar, pro manželku a přátele vždy se dá něco vymyslet, ale co s těmi, kteří už mají i řadu „křížků“ na zádech? Máme se jich ptát, co by chtěli? To se jaksi nehodí a odpověď už stejně známe dopředu: „Nic neshánějte, nic nepotřebujeme, máme všeho dost!“ Zpravidla to je i pravda. Mají kde bydlet, oblečení také, jídla už moc nespotřebují a peníze? Mnohdy i z malého důchodu ještě nakoupí dárky ostatním, či dají nějakou tu korunu na přilepšení. A tak zbývají obligátní bačkory pro dědečka a zástěra pro babičku (ale i těch má babička několik ve skříni – ještě zcela nových z posledních darů). Jistě se hodí nějaké to jižní ovoce nebo „štangla“ salámu. Ale hodnota těchto darů se nám zdá malá a zřejmě nevyjadřuje náš dík za všechno,

co pro nás rodiče či prarodiče vykonali. Teď je řeč ovšem jen o těch hodných potomcích, kteří cítí povinnost úcty ke staří a přirozený závazek vděčnosti.

Těm potomkům, kteří stařečky vyexpedovali do domovů důchodců a léčeben dlouhodobě nemocných, ač to nebylo nutné a staří jen zavazeli, u kterých chyběla ochota a trpělivost a kteří nanejvýš přijdou jen zinkasovat důchod, těm tento článek není určen a oni ho zpravidla ani číst nebudou. Takovým bychom z označení „potomci“ vyměnili první „o“ v tomto slově za jinou samohlásku. Zajímavé je, že vnučata zpravidla litují, když babička a dědeček zmizí z domu a jejich rodiče už dnes ani neznají básničku o dědově míse a netuší, že synek nejenom že neudělá otci koryto, až se mu bude „trásti ruka“, neboť synek zažil příklad, jak se to dělá. Dítě – i malé – není hloupé a časem mu všechno dojde. Příklady táhnou!

Vraťme se tedy k těm bezradným z prvního odstavce. Co stařečkům může nejvíce chybět a co jim udělá největší radost? Hmotné dary to být nemusí, i když jsou také za ně stařecci vděční a potěší je to. Vlastně daleko více, než sám dar je těší to, že na ně mladí pamatují, že o nich ví, že na ně myslí. Staří lidé - sice bývají upovídaní - vždy rádi přivítají návštěvu svých blízkých, a přece jen mohou mladým mnoho povědět ze života, dát jim povzbuzení a radu, která v dnešním zmateném světě může být vítanou protihodnotou za to, že jim vnučata, syn či dcera věnovali svůj čas. Čas - to je vzácný dar, nemělo by jím šetřit a obdarovaní ho vždy ocení. A je takových darů docela dost. Že dokážeme naslouchat jejich vyprávění a že máme také pro ně dobré slovo. Uznáním a poděkováním se ještě nikdy nic nepokazilo. Když Pán Ježíš uzdravil deset malomocných a přišel poděkovat jen jeden, ptal se, kde je těch devět. Jak Bůh, tak i člověk očekává vděk. Mons. Alois Pekárek v kázání na svátek Svaté Rodiny připomínal, že jednou možná bychom rádi poděkovali, ale nebude komu. U hrobu rodičů to pocítí jistě mnozí, kdy už je pozdě. Věřící člověk však má ještě možnost modlitby.

Tak bychom mohli mluvit o mnoha dalších darech, které je možno dát, které téměř nic nestojí, ale přesto nejvíc potěší. Připomeňme ještě jeden dar, který potěší vždy i v hodině smrti. Je to dobrý život v souladu s přirozeným řádem, v souladu s tvory i Stvořitelem. Je to samozřejmě dar i pro každého z nás, ovšem když rodiče či prarodiče vědí, že ti, které přivedli na svět, žijí spořádaně, je to pro ně velká radost a vědomí, že nežili nadarmo a co dobrého zaselí, jde dál do věčnosti.

Letošní Vánoce už jsou tady, dárky jsme už připravili a rozdali, ale není všem dnům konec. Máme možnost obdarovávat každý den. Uvědomme si to v čase, kdy křesťanský svět vítá Dárce všeho dobra v betlémském Dítěti.

-al

Pro zasmání

Do domu vedle početné katolické rodiny se nastěhoval Žid. Každý pátek, v den tradičního katolického půstu, když katolíci žvýkali svou neochucenou rybu, Žid griloval na zahradě hovězí steaky. Vůně masa katolické sousedy dráždila. Rozhodli se proto, že Žida obrátí na katolickou víru. Po delším přemlouvání ho vzali k faráři, aby

ho pokřtil. Farář Žida pokropil svčecenou vodou se slovy: „Narodil se jako Žid, byl vychovaný jako Žid a tímto je z něj katolík.“

Přišel další pátek a katolíci nemohou věřit svým očím. Žid opět griluje. Po chvíli, co svého souseda pozorují, vidí, jak bere svčecenou vodu a kropí steak: „Narodila se jako kráva, vyrostla jako kráva a tímto je z ní ryba.“

V židovské školní jídelně stojí děti ve frontě a čekají na oběd, když vtom si Izák všimne krásných, naleštěných jablek, vyrovnaných v řadě. Na každém jablku je pak napsáno: „Vezmi si pouze jedno jablko, Bůh tě sleduje!“ Podívá se vedle a tam na stole leží lákavé, čokoládové košer sušenky. „Hele Mokše, těch si můžeme nabrat plné kapsy, Bůh sleduje jen jablka.“

Žáci jsou na školním výletě, který je zakončen seskokem padákem. Školáci postupně vyskakují. Zatáhnou za šňůrku od batohu a rozevře se jim padák. Když dojde řada na Tomáška, ten vyskočí, zatáhne za šňůrku a vysypou se mu z batohu řízky. Zatáhne tedy za druhou šňůrku od záložního padáku a zase vyletí z batohu další řízky. Tomáškovu v tu chvíli zazvoní telefon a maminka mu povídá: „Tomášku, připravila jsem ti překvapení. Z batohu jsem ti vyndala zmačkané prádlo a dala jsem ti tam ke svačině řízky.“

Pán s velikou boulí přišel na policii se slovy: „Deset let po mně manželka hází talíři!“

„Deset let, ale proč jste přišel teprve dnes?“

„Právě dnes se poprvé trefila.“

„Pročpak pláčeš, chlapče?“ ptá se zúčastněně paní, která si všimne plačícího Šimůnka na ulici. „Protože tatínkovi spadla cihla na nohu.“ „Ale jdi ty, to přece není důvod, abys plakal!“ chlácholí jej dál paní. „No právě a já se začal smát!“

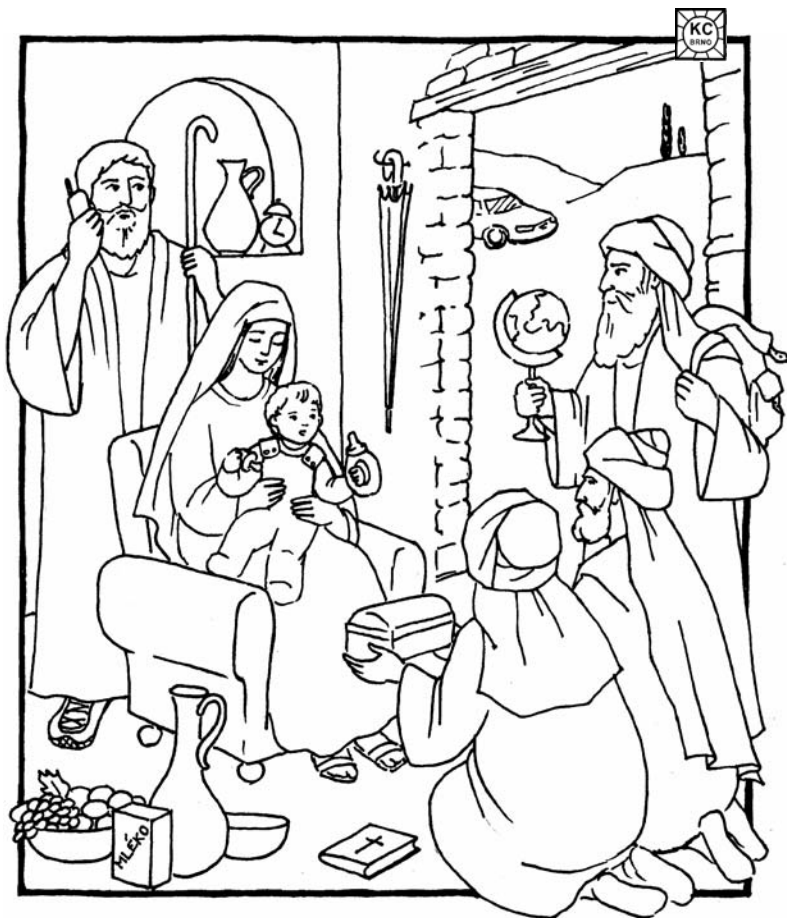

Zadáno pro děti

KLANĚNÍ MUDRCŮ

Svatý Matouš popisuje ve 2. kapitole svého evangelia, jak se Ježíšovi přišli poklonit mudrci z východu. Tuto událost slavíme každoročně o svátku Zjevení Páně. Bůh se totiž ukázal – zjevil – jako slíbený Zachránce, který se narodil nejen pro vyvolený národ, ale pro všechny lidi na celém světě.

Na našem obrázku jsou však věci, o kterých sv. Matouš nic nepíše a které v té době ani nemohly existovat. Poznáš je?

Katechetický věstník č. 5/2001-02, vyd. Biskupství brněnské, Diecézní katechetické centrum

Doporučujeme

Modlitba s Biblií v ruce

„Čteš-li Písmo, a nerosteš v lásce, nepochopil jsi nic“ (sv. Augustin) Autor knihy, Angelo Scarano, nabízí osvědčené způsoby, jak přistupovat k četbě Božího slova, jak se s ním modlit a nechat ho promlouvat do svého života. V první části vysvětluje podstatu Božího slova; v druhé, praktické části zazní konkrétní podněty pro četbu a modlitbu s Biblií v ruce; třetí část probírá desatero nejčastějších problémů, které mohou vyvstat na cestě s Božím slovem. Teď už je na nás, zda přijmeme výzvu: „Vezmi a čti!“

Co by se stalo, kdybys ses k Bibli choval jako svému mobilnímu telefonu?

Co kdybys Ji nosil všude ve svých taškách a kapsách?

Co kdybys ses pro Ni vracel, pokud bys ji někde zapomněl?

Co kdybys do Ni nahlížel několikrát denně?

Co kdybys přijímal JEJÍ textové zprávy?

Co kdybys ses k Ni choval tak, jako bys bez ní nemohl žít?

Co kdybys Ji dával jako dar svým dětem?

Co kdybys Ji používal v naléhavých případech?

Co kdybys Ji vyměňoval, aby sehnal nejnovější verzi?

Co kdybys...?

... to je něco, co tě snad nutí říci: „Kde je moje Bible?“

Na rozdíl od mobilního telefonu se nikdy nemusíš obávat přerušení spojení, navíc máš neomezený tarif – Pán Ježíš Kristus za tebe již účet zaplatil.

Někteří z vás namítnou: Je přece velký rozdíl mezi mobilem a Biblií! Mobil slouží „pro zábavu“, Bible je naopak „vážnou věcí“, vyžadující soustředění. Svým způsobem lze tuto námitku považovat za oprávněnou, ale vyslechněme si slova sv. Ambrože: „Proč nevěnovat čtení Písma ten volný čas, který máme po práci? Proč nenavštěvovat ještě jednou Krista, nemluvit s ním, nenaslouchat mu? Mluvíme s ním, když se k němu modlíme, nasloucháme mu, když čteme spisy inspirované Bohem.“ Tato Ambrožova výzva se stává o to provokativnější, když si uvědomíme, že milánský biskup doporučuje setkání s Písmem ve chvíli volna po práci čili v době, kdy člověk není úplně svěží! Z toho pro nás vyplývá neveselí povzbuzení: sv. Ambrož nevnímal Písmo jako zátěž, nudné břemeno, nýbrž jako osvěžení! Oázu!

A nemusíme až tak daleko ke světcům, stačí se podívat na prostý a nevýjimečný život mnoha křesťanů, mladých i starších, svobodných i žijících v manželství, kteří dokážou najít čas, aby obcerstili Božím slovem. Vícekrát jsem si ověřil, že největší problém s Božím slovem (a s modlitbou vůbec) nespočívá v nedostatku času, ale v nedostatku chuti, vnitřní touhy. Pokud máme touhu, máme i čas: koneckonců každý z nás si najde čas na to, co považuje za důležité. Vezměme si například obyčejné sledování Facebooku nebo sms či e-mailů: kolikrát denně se podíváme na mobil či počítač, abychom zjistili, co je tam nového?

Angelo Scarano, Modlitba s Biblií v ruce, Karmelitánské nakladatelství 2016

Nová vitráž Staré Matky Boží Žarošické
v čelním okně sakristie kostela sv. Anny v Žarošicích

Kéž naše srdce promění se

To hvězda víry přivedla nás
do Betléma v tento vánoční čas.
Přišel mráz, pomaloval okenice,
holé stromy stojí jako svíce,
v polích černé vrány krákorají,
noc přišla svatá, tichá.
Copak nám tají?

„Gloria in excelsis Deo“,
kúry andělské radostně pěj.
„Narodil se Spasitel!“
pokoj lidem dobré vůle přejí.

Slyšíte, jak zvoní píseň písni,
kolem jesliček pastýři se tísni,
do nenávisti, zmatku světa všeho,
„opět“ Spasitel se nám narodil,
mnozí už nepoznali jeho.
On přišel zemřít, aby člověk žil. .

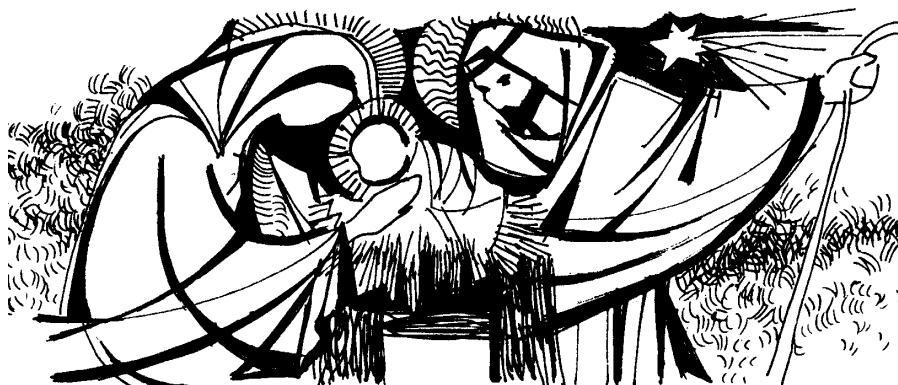
V úžasu tiše klečí svatá Matka,
kolem veliká zář se prostírá,
tiše šeptá modlitby slova sladká,
kéž i nám jeho láska srdce otvírá.

Tvou lásku, svaté Dítě, celý svět potřebuje,
čerpejme milost od pastýřské sluje,
čerpejme milost a lásku před svatostánkem.
Ježíši, prosíme, milosrdenství a lásku nám dej,
Matičko svatá, za nás se přimlouvej!.

Zvony radostně zvou na půlnoční,
na obloze svítí jasná večernice,
když zazní chorál vánoční,
kéž naše srdce promění se
láskou a kouzlem těchto dní,
dní vánočních...

Jarmila Urbánková

Významné dny v životě farnosti v roce 2017

13. ledna	Hlavní pouť ve Filipově
11. února	Pouť nemocných
1. března	Popeleční středa
4. dubna	Adorační den v Násedlovicích
9. dubna	Květná neděle
16. dubna	Neděle Zmrtvýchvstání Páně
1. května	Farní pouť
13. května	Korunovační pouť
4. června	Seslání Ducha svatého
11. června	Nejsvětější Trojice – 1. svaté přijímání
18. června	Boží tělo
2. července	Adorační den v Žarošicích
27. srpna	Zásvětná pouť do Šaštína
9. září	Zlatá sobota
11. září	Domácí pouť
30. září	Socha Panny Marie Fatimské v Žarošicích
15. října	Hody v Žarošicích
5. listopadu	Pobožnosti za zemřelé na našich hřbitovech
12. listopadu	Hody v Násedlovicích
3. prosince	1. neděle adventní

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34

www.zarosice.estranky.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 12. března 2017.